

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200332
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7020200332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: G. Z., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť G. Z. M., bez dokladov totožnosti, toho času umiestnený v Ú. C. F. C. X., H. XX, G., zastúpený Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Michalovce, Jána Hollého 53/46, 071 01 Michalovce, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 06.05.2020, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Michalovce, Jána Hollého 53/46, 071 01 Michalovce č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020 týkajúce sa žalobcu: G. Z., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť G. Z. M., bez dokladov totožnosti.

II./ N a r i a d u j e žalovanému, aby žalobca: G. Z., narodený XX.XX.XXXX, bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

III./ Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa správnou žalobou zo dňa 06.05.2020 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020, ktorým žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu dňom 23.04.2020 na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 24.06.2020 na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Nariadenie Dublin III“) ak existuje značné riziko jeho úteku.

2. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasil z dôvodu, že žalovaný na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Dodal, že žalobca mal na území Nemecka udelený oprávnený pobyt ako azylant a bol na tom základe oprávnený na obmedzenú dobu zdržiavať sa aj mimo územia Nemecka, čo pripustil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj samotný žalovaný. Žalobca neopustil územie Nemecka neoprávnene a svojvoľne, ako to nesprávne uviedol žalovaný v napadnutom rozhodnutí a preto mu toto konanie nemožno dávať na ťarchu a vyhodnotiť so záverom rizika jeho úteku. Žalobca má vybudované zázemie v jedinom členskom štáte, ktorým je Nemecko, kde v minulosti žil a má širšiu rodinu a chce sa dobrovoľne na územie Nemecka vrátiť, pričom nemá žiaden dôvod brániť sa procesu odovzdania.

3. Mal za to, že v predmetnej veci nebol naplnený základný zákonný predpoklad pre zaistenie žalobcu, ktorým je existencia značného rizika jeho úteku, ako to ustanovuje § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC a Nariadenie Dublin III. Poukazoval na bod 20 a 24 úvodných ustanovení Nariadenia Dublin III, ako aj na články 28 a 29 daného Nariadenia. Zdôraznil, že z týchto ustanovení vyplýva dôraz na uplatňovanie dobrovoľných transferov osôb podliehajúcich danému nariadeniu a iba v prípade, že je daná existencia značného rizika úteku dotknutej osoby a teda nepostačuje ani riziko úteku v nižšej miere, môže členský štát pristúpiť k jej zaisteniu. Vo veci žalobcu neboli zistené také skutkové okolnosti, ktoré by jeho zaistenie odôvodňovali. Napadnutého rozhodnutie žalovaného z týchto dôvodov považoval za nezákonné a v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Navyše žalobca sa podrobil karanténe, je zdravý, nie je hrozbou pre verejné zdravie a doposiaľ nebol v zariadení pre cudzincov potvrdený žiaden prípad na ochorenie COVID-19. Práve súčasná vzniknutá situácia v súvislosti s epidémiou COVID-19 je dôvodom na to, aby naopak, vo veci žalobcu nebolo uplatnené obmedzenie jeho osobnej slobody, ale aby príslušné orgány využili možnosť dobrovoľného odchodu žalobcu na územie Nemecka. V prípade, že bude žalobcovi vystavená priepustka, bude oprávnený vstúpiť na územie Nemecka legálne, za tým účelom aj tranzitovať územím iných členských štátov, pričom prostriedky na prepravu si vie žalobca zabezpečiť prostredníctvom rodiny žijúcej v Nemecku.

4. Pre prijaté obmedzenia v leteckej prevádzke viacerých členských štátov (ak nie všetkých), nie je už po dobu takmer dvoch mesiacov možné realizovať dublinské návraty, čím dochádza k neúčelnému držaniu cudzincov podliehajúcich Nariadeniu Dublin III v zaistení. Kasačný súd vo veciach preskúmania rozhodnutí o zaistení cudzincov podčiarkuje povinnosť policajného orgánu preveriť reálnosť naplnenia účelu zaistenia a teda skúmať reálnosť vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia SR. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Z daného vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca. Policajné orgány sú teda povinné už pri zaisťovaní cudzincov v zmysle Nariadenia Dublin III za účelom ich odovzdania do iného členského štátu skúmať účelnosť a efektívnosť zaistenia a teda, či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky. Reálnosť (realizovateľnosť účelu zaistenia) odovzdania je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia. Žalovaný bol preto povinný pri rozhodovaní o zaistení nielen poukazovať na právnu úpravu zaisťovania cudzincov za účelom ich odovzdania v zmysle Nariadenia Dublin III, ale mal sa zaoberať i skutočnou uskutočniteľnosťou odovzdania žalobcu vzhľadom na pretrvávajúce obmedzenia v súvislosti s epidémiou COVID-19, ktoré znemožňujú realizovanie dublinských transferov leteckou cestou a žalovanému sú známe.

5. Žalovaný rozhodnutím o zaistení č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020 zaistil účastníka konania dňom 23.04.2020 o 13:00 hod. podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu ak existuje značné riziko jeho úteku. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný do odovzdania v zmysle Nariadenia Dublin III, najviac však do 24.06.2020.

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastník konania bol dňa 23.04.2020 kontrolovaný na H. O., pričom bolo zistené, že cudzinec bol tohto dňa prepustený z Ú. G., kde bol zaistený na výkon administratívneho vyhostenia. Lustráciou v príslušných systémoch Ministerstva vnútra SR bolo zistené, že tento bol dňa 24.01.2020 administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky (ďalej „SR“) z dôvodu jeho neoprávneného pobytu na území SR a z dôvodu, že bol na území SR právoplatne odsúdený zo spáchania úmyselného trestného činu prevádzachstva. Ďalším preverovaním v dostupných informačných systémoch správny orgán zistil, že dňa 16.04.2020 bolo účastníkovi konania vyhlásené začatie dublinského konania podľa Nariadenia Dublin III. Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR (ďalej „dublinské stredisko“) začalo dublinské konanie dňa 08.04.2020 na základe článku 18 ods. 1 písm. b) Nariadenia Dublin III s poukazom na článok 24 tohto nariadenia pod č. k. MU-DS-122/2020-DŽ. Z podkladov, ktorými disponuje, bolo zistené, že Okresný súd Bratislava V dňa 11.08.2018 vydalo rozsudok sp. zn. 4T/8/2018, z ktorého je zrejmé, že účastník konania bol právoplatne odsúdený pre trestný čin prevádzachstva. Na území SR vstúpil oprávnenne počas doby, kedy mal na území Spolkovej republiky Nemecko udelený pobyt ako azylant. Nakoľko však bol umiestnený do výkonu trestu odňatia slobody, počas tejto doby mu skončil pobyt na území Spolkovej republiky Nemecko ako azylantovi, pričom bol zároveň vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko.

7. V Zápisnici zo dňa 23.04.2020 uviedol, že v Nemecku dňa 25.05.2015 požiadal o udelenie azylu, kde bolo jeho žiadosti vyhovievané a bol mu udelený azyl. Dňa 25.12.2017 bol zadržaný políciou pri prevoze nelegálnych migrantov, za čo bol následne odsúdený. Po podmienenom prepustení z Ú. T. D. U. B. G. bol zadržaný hliadkou cudzineckej polície, bolo mu vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a bol zaistený na výkon administratívneho vyhostenia a umiestnený v G.. Dodal, že v Nemecku má príbuzných, uja strýka a bratrancov, pričom disponuje finančnou hotovosťou, ktorú však momentálne nevedel preukázať.

8. Keďže na základe zistených skutočností a začatie konania dublinským strediskom o návrate účastníka konania podľa Nariadenia Dublin III do Spolkovej republiky Nemecko a jej povinnosti a zodpovednosti za účastníka konania ako osoby, ktorá prvýkrát požiadala v Spolkovej republike Nemecko o azyl, začal správny orgán správne konanie vo veci jeho zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC. Rovnako správny orgán prijal informáciu o začatí konania podľa Nariadenia Dublin III do Spolkovej republiky Nemecko zo strany dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra SR. Z doteraz vykonaných úkonov a na základe spísaných zápisníc bolo zistené, že účastník konania požiadanie o udelenie azylu na území Spolkovej republiky Nemecko, kde mu bol azyl skutočne udelený, žil v Spolkovej republike Nemecko až do roku 2017, kedy vycestoval do I. a následne sa počas cesty z I. na územie Spolkovej republiky dopustil trestného činu prevádzachstva, nakoľko vo svojom automobile prevážal nelegálne cez štátne hranice viacerych štátnych príslušníkov tretích krajín bez príslušných povolení na pobyt na území SR, respektíve Európskej únie. Údajne má finančné prostriedky, ktoré nevie hodnoverne preukázať, nemá žiadne zázemie na území SR, nevie si zabezpečiť ubytovanie a nemá oprávnený pobyt v žiadnej krajine Európskej únie a navyše bol z územia SR vyhostený. Bol toho názoru, že nepoužitím inštitútu zaistenia by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas procesu návratu v zmysle Nariadenia Dublin III. Z daného vyplýva riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nemožno účastníka konania za súčasnej situácie v Európe dostať do Spolkovej krajiny Nemecko vlastnými silami, pričom aj tak vstup účastníkovi konania bude povolený do tejto krajiny až po akceptovaní žiadosti podľa Nariadenia Dublin III a preto je potrebné účastníka konania zaistiť a za účasti štátu zabezpečiť návrat do štátu, kde prvotne požiadal o udelenie azylu. Za súčasnej situácie taktiež nie je vo verejnom záujme a v záujme verejného zdravia, s ohľadom na pandémiu v súvislosti so šíriacim sa vírusom COVID-19, aby sa na území SR nachádzali a voľne pohybovali cudzinci, ktorí sa tu zdržiavajú neoprávnené, bez potrebného finančného, materiálneho a hmotného zabezpečenia a bez preukázaného adekvátneho ubytovania.

9. Pokiaľ sa týka stanovenej dĺžky doby zaistenia, túto stanovil podľa § 88 ods. 4 aj na základe odporúčania dublinského strediska a v zmysle článku 28 ods. 3 Dublinského nariadenia III, ktorú stanovil najdlhšie do 24.06.2020. Uvedená doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania. Pri rozhodovaní o nevyhnutne potrebnom čase zaistenia účastníka konania správny orgán bral do úvahy skutočnosť, že dňa 08.04.2020 bolo začaté konanie na základe dostupných informácií a zistení v zmysle Nariadenia Dublin III, ktoré v súčasnosti už začalo a budú sa vykonávať úkony k jeho realizácii, čo bude trvať určitú dobu, pretože ide o konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so SR a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Rovnako je potrebné brať do úvahy momentálnu situáciu na území SR a v Európskej únii v súvislosti so šíriacim sa vírusom COVID-19, čo môže mať taktiež vplyv na vybavovanie a samotnú realizáciu návratu účastníka konania, keďže väčšina inštitúcií funguje v obmedzenom režime. Rovnako konštatoval, že v prípade jeho zaistenia nedôjde k porušeniu článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej „Dohovor“), pričom v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) ZoPC bude počas celej doby zaistenia preverovať, či trvá účel zaistenia.

10. Záverom dodal, že dokazovaním a na základe získaných podkladov správny orgán považoval za preukázané, že sú splnené podmienky na postup podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pretože zaistenie je potrebné na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ako aj z dôvodu rizika úteku. Správny orgán rozhodol o zaistení účastníka konania z dôvodu, že ak by nebolo realizované zaistenie, jeho pobyt na území SR by nebol známy, existuje riziko úteku, účastník konania by sa mohol nelegálne pohybovať a skrývať, tým by jeho pobyt správne orgánu nebol známy, tak že by nemohlo dôjsť k realizácii výkonu v zmysle Nariadenia Dublin

III, čím by bolo zmarené konanie samotného zabezpečenia prípravy a výkonu v zmysle uvedeného nariadenia. V ďalšom sa zaoberal alternatívami zaistenia a konštatoval, že v prípade žalobcu nebolo možné pristúpiť k ich využitiu podľa § 89 ZoPC.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 11.05.2020 uviedol, že pokiaľ sa týka momentálnej situácie ohľadne vírusového ochorenia COVID-19, nepoužil správny orgán tieto tvrdenia ako hlavné dôvody, prečo pristúpil k zaisteniu účastníka konania, ale ako jeden z vedľajších faktorov, ktoré môže mať v prvom rade vplyv na ochranu cudzinca a jeho zdravia. Cudziniec nemá platné doklady, nemá peniaze a nemá možnosť takto zabezpečiť si ubytovanie. Rovnako počas konania nedokázal preukázať akým spôsobom si vie zabezpečiť prostriedky na prepravu, prípadne prepravu do Nemecka.

12. K námietkam týkajúcim sa účelnosti zaistenia správny orgán uviedol, že dublinské návraty je možné realizovať aj iným spôsobom, ako len leteckou dopravou, na ktorú poukazuje právny zástupca v správnej žalobe. Dublinský návrat cudzinca je realizovateľný tak, aby došlo k reálnemu naplneniu účelu zaistenia a teda k reálnemu odsunu cudzinca z územia SR na územie Nemecka. K zaisteniu cudzinca za účelom administratívneho vyhostenia realizoval iný útvar policajného zboru a žalovaný sa o prepustení účastníka konania dozvedel až dňa 23.04.2020, kedy došlo k realizácii zaistenia cudzinca a vydaniu napadnutého rozhodnutia. Ďalej poukázal na tvrdenia právneho zástupcu z predchádzajúcich častí a odsekov správnej žaloby kde uvádza, že cudzinca nebolo potrebné zaistiť, respektíve ak by bol prepustený zo zaistenia, mohol by, respektíve dokázal by sám vycestovať z územia Slovenska na územie Nemecka. Týmto právny zástupca cudzinca sám vyvracia svoje tvrdenia o nemožnosti realizovať odsun cudzinca do Nemecka v prípade jeho zaistenia.

13. Z pripojeného administratívneho spisu žalovaného súd vo veciach úkonov dublinského konania zistil, že dňa 08.04.2020 bola prijatá žiadosť o začatie dublinského konania podľa článku 18 (1B) Nariadenia Dublin III k členskému štátu Nemecká spolková republika, ktoré je vedené pod č. k. MU-DS-122/2020-DŽ. Ďalej rovnako vyplýva, že dňa 16.04.2020 bola odoslaná žiadosť o prevzatie naspäť podľa článku 18 (1B) Nariadenia Dublin III voči členskému štátu Nemecká spolková republika s lehotou do 30.04.2020, pričom doposiaľ nevyplýva vyznačenie akceptácie. Daná listina bola vystavená s dňom 23.04.2020.

14. Zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní č. PPZ-HCP-PO7-25-006/2020-AV zo dňa 23.04.2020 súd okrem iného zistil, že tento uviedol, že má príbuzných v Nemecku a v Česku, strýka, uja a bratrancov. V Nemecku má udelený azyl, pričom o azyl žiadal iba v Nemecku dňa 25.08.2015. Je ochotný dobrovoľne opustiť územie SR a vycestovať, nie však do G.M., ale do DEU. V G. je vojnový stav, takže sa tam nemôže vrátiť a do krajiny svojho pôvodu sa nechce vrátiť, ale chce sa vrátiť do Nemecka.

15. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

16. K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

17. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

18. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

19. Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

20. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

21. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

22. Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Dublin III, „riziko úteku“ je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

23. Podľa článku 25 ods. 1 Nariadenia Dublin III, dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému Eurodac, uvedená lehota sa skráti na dva týždne.

24. Podľa článku 25 ods. 2 Nariadenia Dublin III, nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.

25. Podľa článku 28 ods. 1 Nariadenia Dublin III, členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

26. Podľa článku 28 ods. 1 Nariadenia Dublin III platí, že ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

27. Podľa článku 28 ods. 3 Nariadenia Dublin III, zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiadá v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

28. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach,

právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

30. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

31. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

32. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

33. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

34. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

35. Predmetom konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC zaistil žalobcu na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Dublin III, ak existuje značné riziko jeho úteku.

36. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný do odovzdania v zmysle Nariadenia Dublin III, najviac do 24.06.2020 s tým, že ho umiestil v Ú. C. F. C. X. D. G.Č..

37. Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

38. Z konania správneho orgánu vyplynulo, že krajinou, ktorá je príslušná na konanie v zmysle Nariadenia Dublin III, je Spolková republika Nemecko.

39. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov podmienkou pre zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny v zmysle daného ustanovenia je existencia značného rizika jeho úteku.

40. Žalobca v správnej žalobe hlavne namietal, že v jeho prípade podmienka existencie značného rizika jeho úteku nebola preukázaná. K danej žalobnej námietke žalovaný ani nezaujal žiadne stanovisko vo svojom vyjadrení k správnej žalobe. Navyše z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca je ochotný sa dobrovoľne vrátiť na územie Nemecka, čo aj deklaroval vo svojej výpovedi pred správnym orgánom. Rovnako žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uviedol, že žalobca požiadal dňa 25.08.2015 o udelenie azylu v Nemecku, kde bolo jeho žiadosti vyhovievané a bol mu udelený azyl, pričom na jeho území žil až do roku 2017, kedy vycestoval do Maďarska a následne sa počas cesty z Maďarska cez územie SR dopustil trestného činu prevádzčastva, za ktorý bol uznaný vinným. Počas doby výkonu trestu odňatia slobody mu skončil pobyt na území Nemecka, pričom bol z jej územia navyše vyhostený.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že existencia „značného rizika úteku“ predstavuje rozhodujúci prvok pri rozhodovaní o potrebe zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny vychádzajúc z ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC a článku 28 ods. 2 Dublinského nariadenia III. Pri posudzovaní rizika úteku je potrebné vychádzať z objektívnych kritérií stanovených v dotknutých právnych predpisoch, t.j. ak na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky, avšak u osoby zaistej podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC sa vyžaduje existencia značného rizika úteku, teda pri posúdení jeho existencie sa vyžaduje vyššia miera dôvodnej obavy. Prehľad kritérií uvedených v § 88 ods. 2 ZoPC by sa mal vziať do úvahy ako prvok pri celkovom posudzovaní jednotlivej situácie a nemôže sa automaticky vychádzať len z predpokladu rizika úteku. Často iba kombinácia niekoľkých z vyššie uvedených kritérií poskytne základ pre oprávnený predpoklad rizika úteku. Vyžaduje sa individuálne posúdenie každého prípadu, pri tomto posúdení sa musia zväziť všetky príslušné faktory, vrátane veku a zdravotného stavu, osobnej situácie, prípadne vyjadrení dotknutých osôb a v niektorých prípadoch môže byť jeho záverom skutočnosť, že neexistuje žiadne riziko úteku, hoci je splnené jedno alebo viac kritérií stanovených vo vnútroštátnych právnych predpisoch (rozsudok NS SR sp. zn. 1Szak/3/2017 zo dňa 04.05.2017).

42. Pokiaľ sa týka žalobnej námietky, že v prípade žalobcu nebola naplnená zákonná podmienka v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, t. j. že policajný útvar môže pristúpiť k zaisteniu štátneho príslušníka tretej krajiny iba v prípade splnenia podmienky existencie značného rizika úteku štátneho príslušníka tretej krajiny má súd zato, že daná námietka je dôvodná. Z napadnutého rozhodnutia správneho súdu vôbec nevyplýva správna úvaha žalovaného v čom konkrétne vidí značné riziko úteku žalobcu a splnenia podmienky v zmysle citovaného ustanovenia.

43. Správny súd má za to, že v prípade žalobcu nebol naplnený zákonný dôvod na jeho zaistenie v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c), keďže z individuálneho posúdenia prípadu žalobcu absentuje splnenie zákonnej podmienky, t.j. existencia značného rizika jeho úteku, ktorú navyše žalovaný aj nedostatočným spôsobom odôvodnil, v dôsledku čoho sa rozhodnutie o zaistení žalobcu javí nepreskúmateľné. V dôsledku tejto vady žalovaný vec následne aj nesprávne právne posúdil.

44. V prípade zaistenia žalobcu žalovaný nedostatočne aplikoval článok 28 ods. 1 Dublinského nariadenia, v zmysle ktorého členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia v inom členskom štáte.

45. Pokiaľ ide o vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia zo strany súdu, tieto nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, respektíve doplňujúcim vyjadrením žalovaného a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, respektíve absentujúce argumenty odporcu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým má dospieť žalovaný, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmavacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom o pobyte cudzincov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/5/2015 zo dňa 06.02.2015).

46. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO7-25-009/2020-AV zo dňa 23.04.2020 zrušil a zároveň nariadil žalovanému, aby žalobca bola bezodkladne prepustený zo zaistenia, keďže obmedzenie jeho osobnej slobody nie je zákonné.

47. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich úplnú náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.